Almanach 2022

Příběhy mladých autorů - tvůrčí psaní

SEKANINKA 05. ŘÍJEN 2020 17:04 UTC

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 09:48 UTC

Elegantní podvodník

Dnešek je velmi výjimečný den. Jsou to přesně dva roky, co jsem zfalšoval svůj životopis na místo asistenta ředitele. Sice to byla zábava, ale můj šéf už na to nejspíš přišel. Možná, že za pár dnů budu bez práce.
Dnes je pondělí a chystám se do práce, ale nevím, co si na sebe vezmu. Podívám se do skříně, vidím tam bílou košili a černé kalhoty, tak si řeknu: „Proč ne?“ Přijedu do práce, kde se na mě všichni podezřele dívají. Kolegyně mi sdělila: „Máš se hned stavit za šéfem.“ Jdu po chodbě, jsem hrozně nervózní, protože mám pocit, že už zjistil, co jsem udělal. Zaklepu na dveře a vejdu dovnitř. „Dobrý den, prý chcete se mnou mluvit.“ řekl jsem a pak jsem se posadil. Šéf měl v ruce nějaký papír. Myslel jsem si, že je to výpověď. Nebyla. Řekl mi: „Zítra mám padesáté narozeniny. Jelikož jsi můj asistent, tak chci, abys mi připravil narozeninovou oslavu. Určitě budeš odměněn. Tady máš seznam věcí, které chci, aby tam byly.“ Samozřejmě jsem řekl ano, jediný problém je, že tu budu muset být celou noc. Vyšel jsem z kanceláře, sedl do auta a jel do obchodu s narozeninovými ozdobami. Na seznamu je snad sto věcí. Postupně dávám do košíku konfety, řetězy, balonky, šerpu atd. Jdu k pokladně, zaplatím a už jsem chtěl jet zpátky do práce, když jsem si všiml, že na konci seznamu je velkým písmem napsané: Dva ovocné dorty z nejlépe hodnocené cukrárny ve městě. Do telefonu napíšu název cukrárny, kouknu se na mapu a ta mi ukáže, že je na druhém konci města. Dojedu na místo a dozvídám se, že dva velké dorty na zítřek udělat nestihnou, proto budu mít jenom jeden. Našel jsem tedy další cukrárnu a tam objednal ten druhý. Pak jsem ještě jel do obchodu koupit nějaké pití. Musím poprosit všechny kolegy, aby zítra přišli do práce dřív, abychom společně šéfa překvapili. Vrátil jsem se do práce, vše s nimi domluvil a počkal, až odejdou domů. Pak jsem začal chystat. Jeden můj kamarád mi s tím pomohl, takže to bylo rychle hotové. V úterý ráno mi kolega navrhl, že vyzvedne dorty, a tak jsem šel rovnou do práce doladit detaily. Když všichni dorazili, bylo vše přichystané. Šéf byl mile překvapen a tak šťastný, že dal všem na celý den volno, abychom oslavovali všichni společně. Pili jsme víno a rum a já jsem se opil, což znamenalo, že se všichni dozvěděli o tom, co jsem provedl před dvěma lety. Ve středu mě hrozně bolela hlava, ale do práce jsem musel. Hned, co jsem přišel, mi kolegyně řekla, že mám jít hned za šéfem. Vešel jsem do kanceláře a hned jsem věděl, že se bude dít něco zlého. Šéf mi rázně řekl: „Posaď se! Zaprvé ti děkuji za krásnou narozeninovou oslavu. Zadruhé jsi včera v opilosti všem řekl, co jsi udělal před dvěma lety. Jsem v šoku, ale nechám si to od tebe vysvětlit, chci znát pravdu.“ Začal jsem: „Šéfe, moc se omlouvám. Před dvěma lety jsem si dlouho hledal práci na různých místech. Nikde mě nevzali kvůli tomu, co jsem dělal předtím, než mi bylo dvacet pět let. Na internetu jsem uviděl inzerát na místo asistenta ředitele v téhle firmě, což se mi hrozně moc líbilo, ale věděl jsem, že jestli vám dám svůj opravdový životopis, tak mě nevezmete, proto jsem udělal falešný.“ Šéf řekl: „Omluva se přijímá, ale už to nikdy nedělej. Jelikož jsem byl s tebou spokojený, tak tě nebudu žalovat, ale musíš z této firmy okamžitě odejít.“ Poděkoval jsem a šel vyklidit kancelář.
Po pár měsících jsem šel na pohovor ve stejné bílé košili a černých kalhotách, ale už s pravým životopisem. Přijali mě. Jsem nový manažer ve firmě, která spolupracuje s celým světem.

N. Plevová

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:53 UTC

Zářijová poezie

Začátek školního roku
Po dvouměsíční pauze opět začínáme,
rok, co rok je to pořád to samé.
Do školy se pochopitelně nikomu nechce,
každý tohle prožívá zřejmě těžce.
Tohle nemusím nikomu říkat,
nechci se ale nikoho dotýkat.
Jsou třeba lidé, co to vnímají opačně,
těm se do školy chce kupodivu zázračně!
Těchto lidí není ovšem většina,
je jich spíše ale menšina.
Pojďme se ale vrhnout k věci,
nebudem se zabývat hloupostmi přeci!!
Naše škola jako každý rok přivítala prvňáčky.
Pro některé to byl šok,
ale jiní v tom neviděli žádné háčky.
Stejně tak nás také opustili deváťáci,
tak snad si jednou vyberou užitečnou práci.
Odešlo od nás také pár učitelů,
pár jich také přibylo. Možná k nám ztratili důvěru,
však nedozvíme se, jak to vlastně bylo.
Navštívila nás televize Polar při akci „Pěšky do školy“,
mohl se zúčastnit kdokoli.
Září uteče vždy rychle, jako raketa ve vesmíru,
o jediné události, co vím, je sběr papíru.
Třeba škola něco chystá,
možná vypravit se na nějaká místa?
Více o začátku roku říct nejde,
tak snad se ta moje báseň bez toho obejde.

Antonín 8. B

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Slohová práce - Životní výhra

Žáky v hodinách slohu opět navštívila tvořivá nálada. Požadavky na práci, kterou vytvářeli, byly pouze tři: vylosovat si postavu, vylosovat si klíčovou větu, která v příběhu musí zaznít a za třetí - musí se jednat o vypravování. Žák z 8. A se s prací popasoval výborně.
Postava: stará dáma, která vyhrála loterii
Klíčová věta: A žili šťastně až do smrti.

Jednoho dne v Ostravě se stará dáma rozhodla pokusit štěstí a koupila sobě a manželovi los jménem Šťastná útrata. Hlavní výhra byla 500000 Kč a luxusní byt vNew Yorku. Los stál 100 Kč a dáma si řekla „doufám, že alespoň jeden z nás vyhraje 200 Kč". Po cestě domů skočila do Kauflandu pro rohlíky a máslo za 25,90 Kč. Když tak šla po ulici, která vedla domů, ucítila, že jí něco spadlo na její růžový klobouček. Bylo to ptačí hovínko. Řekla si: „To mám ale smůlu", ale bylo to právě naopak. Hovínko bylo odptáka loskutáka. Když přišla domů, sedli si smanželem ke stolu a začali stírat losy. „Já mám dneska smůlu, stírej první Milane". Milan setřel všechna políčka na losu a vyhrál pouze 20 Kč. Začala stírat Božena a na všech políčkách měla hvězdy, a to znamenalo, že vyhrála hlavní cenu. Od té doby se jí říkalo šťastná babka. Hned druhý den si šla převést peníze, protože se stěhovali do New Yorku. A žili šťastně až do smrti.

Jakub 8. A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Úvaha: Moje budoucnost, já za deset let

Je těžké psát o tom, jak budu žít za deset let. Někteří lidé si představují budoucnost tak, že budou vlastnit dvě vily, budou slavní, hodně bohatí, budou mít desítky aut, pět vířivek a sedm saun. Já si ale myslím, že takhle to nefunguje. Leda, že bych vyhrála ve sportce nějaké miliony, to by nejspíš dávalo smysl. Otázku „Čím budu, až vyrostu?" jsem si kladla minimálně stokrát. Jako malá jsem chtěla být veterinářkou a to proto, že jsem milovala zvířata a láska k nim mi zůstala dodnes. Také jsem chtěla pracovat jako učitelka ve školce. Bavilo mě starat se o děti a hrát si s nimi. Moje mamka vždy chtěla být policistkou, tak mi to jednu dobu také vnucovala. Podle mého názoru tohle není úplně moje cesta. Momentálně vůbec nevím, čím chci být, ale věřím, že to zjistím v pravou chvíli. Je těžké si najít povolání, které by mě bavilo a naplňovalo celý můj život. Jak a kde budu žít za deset let? Věřím, že budu osamostatněná a zabezpečená. Mohla bych si najít nějaký menší byt a zakládat si vztahy s novými lidmi, trávit svůj volný čas s rodinou a přáteli. Pro radost a úspěch nepotřebuji být slavná a bohatá, stačí mít okolo sebe ty správné lidi. Když si to vezmeme z druhé stránky, tak je super být bohatá a mít slávu, ale být sama s penězi bez přátel není podle mého názoru úspěch v životě, toho docílit nechci. A co když budoucnost nebude růžová? To, jestli budoucnost bude tak skvělá, jak o ní sníme, ovlivňujeme my sami, je na nás, jak bude vypadat. Když se na to podívám z jiného úhlu, tak každý v životě udělal několik špatných rozhodnutí, chyb, za které někdy ani nemohl, ale chybami se člověk učí. Každá chyba v životě nám něco dá. Nějakou lekci, může nám otevřít nové možnosti, které nám mohou změnit celý náš život a nakonec to třeba bude stát i za tu těžkou práci.

Natálie 8. B

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Úvaha: „Je lepší promluvit, nebo zemřít?"

Na citátech mě baví, že je člověk může chápat, jak chce. Každý ho pochopí jiným způsobem. Někdo ho odhodí a už se k němu nevrátí, jiní se snaží v něm najít skrytý smysl. Citát můžeme pochopit každý jinak, někdo si myslí, že je lepší mluvit pravdu než lhát. Je lepší promluvit a být za to odsouzen, nebo skrýt své city do hloubky svého srdce a dusit se do konce života? Je lepší promluvit? Asi ano. Pokud promluvím, mohu najít svou vysněnou útěchu. Na druhé straně tu je ten tíživý pocit na hrudi, kdy například nevíme, zda je určitý člověk náš opravdový přítel. Ve vaší hlavě blikají světla červené barvy a otázky. Pochopí mě? Mám mu to říct? Tuto bariéru jde těžce překonat. Někdo ji nepřekročí nikdy, někdo zase moc rychle a spálí se. Promluvit, nebo zemřít? Pokud promluvím, tíživý pocit zmizí jako pára nad hrncem, ale objeví se tu strach. Existují pouze dva konce – po promluvení to bude lepší, nebo horší. To už je ale na osudu. Pokud budu žít, aniž bych promluvila, tíživý pocit tu bude pořád se mnou. Světla a otázky budou pořád na pozoru v mé hlavě a budou mě strašit ve snech. Bude to můj kostlivec ve skříni, který každou chvíli může vyletět z mých úst. Vyletí? Možná si to neuvědomím, ale během jedné vteřiny to bude venku, aniž by se mi to líbilo. A poté už mi zbývá jen koukat a pozorovat reakci společníka. Pokud nepromluvím a zemřu, co bude poté? Bude má duše v klidu? Bude se moci nadechnout bez pocitu viny? Mé srdce se už nebude svírat úzkostí při myšlence, že mi to vyletí z úst. Pokud promluvím a zemřu, bude to stát za to? Stojí to možné odsouzení za to? Budu oproštěna od pocitu viny, ale pochopí to okolí? Uvidí mé pravé já. Odhalím pravdu o sobě a to, jak s ní naloží, už je na nich. Promluvit je někdy dobré a neměli bychom skrývat své city v sobě. Promluvit a být odsouzen ale také není nejlepší. Na druhou stranu nám to odhalí pravdu o našem okolí a jejich názory na určité věci. Někdy je tedy lepší být zticha a dusit se, než-li být odsouzen a odhozen.

Elizabeth 8. B

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Úvaha: Moje fotbalová budoucnost

Několikrát jsem se zamýšlel nad tím, čemu bych se chtěl v budoucnu věnovat. Mí rodiče mi vřele doporučují, abych se intenzivně věnoval studiu. Já ovšem cítím, že akademická dráha mi není souzená. Dobře se cítím na fotbalových trávnících. Doufám, že to bude jednoho dne má budoucnost. Je ale povolní profesionálního fotbalisty opravdu tak úžasné, jak se může na první pohled zdát? Téměř každý malý kluk chtěl být ve svém dětství fotbalistou. Málo komu se to ovšem povede. Myslím si, že to úsilí za to stojí. Když k tomu přidáme velkou výplatu, tak je to práce snů, no ne? Profese fotbalisty však nemá jen samé výhody. Bohužel musím zmínit také nevýhody. V momentě, kdy přijde

likvidační zranění, může se jednat o konec kariéry. Také je kariéra fotbalisty poměrně krátká. Mnohé univerzity prováděly výzkumy a zjistily, že většina fotbalistů ukončuje kariéru ve 36 letech. I přes řadu nevýhod spojených s touto profesí bych se rád jednoho dne stal fotbalistou a hrdě oblékal bíločervené sešívané barvy pražské Slavie.

Filip 8.B

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Nonsensový příběh - Perníková chaloupka

Jednoho dne se Jeníček s Mařenkou vydali do lesa na jahody. Cestou na jahodové místo viděli keř se třešněmi a strom s borůvkami. Když došli na jahodové místo, tak si natrhali plno jahod. Když popošli dál, tak uviděli mezi stromy chaloupku, ale ta chaloupka nebyla obyčejná, ale byla celá z perníku a sladkostí. Děti měly hlad, tak si ulouply kousek perníku z chaloupky, ale baba Jaga to slyšela, vylezla z chaloupky i s dědkem Jagem a baba Jaga se ptala: „Kdo mi to tu loupe perníček?“ Jenda byl odvážný, a tak řekl: „Já a umím kickbox, takže tě zbiju!" Ale baba Jaga odpověděla: "Haha, já umím karate a byla jsem karate kid." Jaga navrhla souboj o perníkovou chaloupku. Bojovali dlouho, nakonec Jenda vyhrál, ale pořád měli hlad, tak snědli perníkovou chaloupku. Jelikož ji snědli celou, tak byli tak přejedeni tak moc, že nakonec praskli a umřeli.

Adam 6. C

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:50 UTC

Perníková chaloupka

Na kraji lesa žili rodiče se svými dětmi Jeníčkem a Mařenkou. Jednou šly děti do lesa sbírat houby. Jejich košíky se naplnily i malinami s jahodami. Stmívalo se a Jeníček s Mařenkou nemohli nalézt cestu zpět. Najednou uviděli světlo a šli za ním, ale cestu jim křížila bažina a mnoho močálů. Jeníčka napadlo, že můžou močály obejít. Když močály obešli, tak na kopečku svítila perníková chaloupka a oni měli hlad. Odlomili si kousek perníku, a to probudilo ježibabku. Vyběhla ven a řvala: „Kteří loupežníci mi užírají perníček?“ Za pár minut ježibabka chytla Jeníčka s Mařenkou a strčila je do perníkové klece a připravovala si zaklínadlo, aby si děti mohla proměnit v kožené boty, ale zaklínadlo na kožené boty si spletla s kouzlem na kuří paňáty a namířila jej na děti, ale ty se sklonily a místo dětí trefila perníkovou chaloupku a té narostly nohy. Chaloupka se zvedla a šla k močálu a skočila do něj. Byla celá z perníku, a proto se rozmočila a děti byly volné a našly cestu domů. A ježibabka? Ta zuřila, že je bez kožených bot a nakonec se jí zkazilo koště.

Markéta 6. A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Zamilovaná poezie

Mám o vás zájem.
Není to zřejmé,
že ve mně hoří plamen?
Cítím, že jsme si souzení,
když nic jiného než láska,
mezi námi není...
Mám se bát,
že zlomíte mé srdce?
Že se mnou nudíte se dokonce?
Bojím se odmítnutí,
ale protože je to důležité rozhodnutí
a nehodlám se smířit s nechutí,
tak se taky vyjádřím,
protože musím.
Mám vás ráda.
Není to očividné?
Nebo víte, že dívka jako jsem já,
vám nic jiného nenabídne?
Když se na vaši tvář zadívám,
po chvilce už nevnímám.
Váš hlas je můj balzám na uši,
líbí se mi tak moc,
jak se patří, jak se sluší.
Vaše tvář, vaše chování a smích,
se mi dokola promítá na očích.
Dnes je Valentýn, nebyl by to zločin,
kdybyste provedl romantický čin.
Proč jste mne neoslovil?
Mně by jen stačilo,
kdybyste pár věcí ustanovil.
Já čekala na vás a vy jste nepřišel.
Možná jste mé přání neslyšel.
A já si to tak přála.
Byla jsem hloupá,
když jsem na vás čekávala?
Možná někdy v budoucnosti,
se mé sny stanou skutečností.

Jana 8. B

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Popis uměleckého díla - Stará Praha

Dnes popisuju obrázek staré Prahy. Byl pořízen na Karlově mostě. Snímek jsem si vybral, protože vypadá zajímavě a je to místo, které jsem sám navštívil. Autor snímku nebyl uveden. Na popředí fotografie vidíme most jménem Karlův, který byl vystavěn králem a císařem Svaté říše římské, Karlem IV. Jeho stavba trvala od roku 1357 do roku 1402. Přes most se táhnou čáry vypadající jako běžkařská stopa, ale jsou to koleje. Kdysi tady jezdily tramvaje, které byly poháněny elektřinou zezdola. Uprostřed obrázku je stará tramvaj, která se projíždí po mostě. Některá okýnka jsou otevřená a některá zavřená. Na čelní straně je velikánské číslo 123 a pod ním veliké kulaté světlo. Po městě se dále prochází několik lidé. Ženy v dlouhých šatech vezou kočárek. Pánové mají oblečené elegantní klobouky a obleky. Vlevo je muž, který zametá most od nečistot. Konci mostu vévodí Malostranská věž s bránou a s několika obytnými domy. I přes nízkou kvalitou fotografie se dá rozpoznat cedule s nápisem "Čokoláda" na jednom z domů. V pozadí je vidět spousta věžiček

s kopulí, což potvrzuje označení Prahy "stověžatá Praha". Vpravo je umístěn Pražský hrad s katedrálou sv. Víta. Obrázek je černobílý. Působí na mě příjemně a mám alespoň představu, jak vypadala stará Praha.

Filip 7.A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Mé oblíbené místo

Mé oblíbené místo je cesta od kostela Svatého Cyrila a Metoděje k Pustkoveckému rybníku. Na jaře se tam jezdíme projet na kolečkových bruslích. Zahrady všech domečků jsou rozkvetlé všemi různými květy do krásných barev. Při mé projížďce si připadám jako ve snu. Vše tak krásně voní, konvalinky mají svou překrásnou vůni a fialky zase své překrásně fialovo-modré okraje. Jakmile rozkvetou růžové sakury a třešně, je to dokonalé. Na podzim se stromy začnou zbarvovat do teplých barev - žluté, hnědé, červení a někdy také do fialové. Vždy jsme se tam chodili procházet s naším pejskem. Miloval podzim. Skákal do listí, které šumělo jako noviny, které tatínek četl ráno u snídaně. Po prvních dnech podzimu začaly padat kaštany na střechy domů, jako kdyby pršelo. Krásné a voňavé zahrady domečků se z chvilky na chvilku zaplavily listím. Listí bylo plno, bylo to, jako kdyby měli na zahradě rybníky listí. Všude se rozléhal smích a radost dětí, které skákaly do listnatých hromádek jako v létě do bazénu. Za nedlouhou chvíli přišla paní Zima. Zahrady byla místo listím zasypané bílým, lesknoucím se sněhem. Lidé své domy a zahrady začali zdobit světýlky a vánočními řetězy. Na stromy však nepřišla jen světýlka, ale také ručně vyrobené ptačí budky, aby měly sýkorky co jíst. Zahrady domečků už na dálku svítily. Děti venku stavěly sněhuláky, kteří vypadali jako živí. Koulovaly se a dělaly andělíčky ve sněhu. Na každém okně byl přilepený dopis pro Ježíška. Děti se už nemohly dočkat Štědrého dne. Toto je jediné místo, kde se dokážu zrelaxovat, uklidnit se a uvolnit. Je to tady krásné v každém ročním období. Vždy to tady vypadá jako v pohádce.

Lucie Johanka 7. A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:49 UTC

Báseň plná upřímnosti - Izolace

Před týdnem si jdu ze školy,
v hlavě si nesu úkoly.
Z nosu mi trochu kape,
to bude dobrý, chlape!
Doma se trochu třesu,
že by ze školního stresu?
Dvě peřiny a zimnice,
nic se však nevyrovná matice.
A je to tady,
i já tvořím pozitivně číselné řady.
14 dnů bez jakékoliv práce,
tomu se říká izolace.
Dopadl mě neřád covid,
mám teda nucený domácí pobyt.
Už jenom týden klidu
a zase uvidím svoji třídu.

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:50 UTC

O šípkové Růžence

Bylo jednou jedno království opředeno kletbou zlou. Ke zlomení kletby je třeba, aby princ princeznu políbil. Bohužel přišla doba covidová a kletba nemohla být zlomena. Ptáte se proč? Dle nařízení vlády České republiky si princ nemůže v uzavřené místnosti sundat respirátor. Nemůže tak ani políbit princeznu Růženku. Jednou ale covid pomine a Růženka se polibku dočká.

Markéta 6.A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:48 UTC

Básnička ke Klondiku

Na bohatství plně vsázím,
doly ale nenacházím.
Na zádech mám těžký batoh,
ale chci najít to zlato.
Musím ujít hodně mil,
ubývá mi strašně sil.
Lezu po velké sněhové hoře,
z halucinací vidím už i moře.
Prášky od bolesti nepomáhají,
posedlí lidi tu stonají.
Lidi tu už umírají,
a ostatní po jídle pusy utírají.
Majetek jsem musel prodat,
a veliký výkon podat.
Zlato jsem tu těžce našel,
a stal se velkým boháčem.
Všechno se to vyplatilo,
a ve snech o vile snilo. 4
Už nikdy to neriskuju,
a tu vilu si kupuju.

Anna

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:48 UTC

Co mi dala a vzala covidová doba?

Covid. Slovo, které se stalo asi nejpoužívanější na celém světě v posledním roce. V čase před tímto virem by mě nikdy nenapadlo, jak se můj život změní. Asi nikoho. To, co jsme brali jako samozřejmost, se změnilo. Nikdy bych neřekl, že nemoc dokáže zajít tak daleko. Myslím tím nakazit tolik lidí v tak krátké době, zavřít školy, zavřít obchody a restaurace, dokonce i změnit spoustu lidí. Často se ptám, jak by vypadal můj rok, kdyby se to nikdy nestalo. Určitě jinak. Rozhodně bych si ale bez covidu nikdy neuvědomil ten rozdíl. Pochopitelně mi něco vzal, ale něco

mi i dal. Co postrádám? Svobodu jít kamkoliv chci a s kýmkoliv chci. Nejvíce ze všeho mi chybí sport. Byl jsem zvyklý nejméně dvakrát týdně trénovat bouldering. S trenérkou a s kluky z oddílu. Skoro rok to není možné. I když si cvičím doma, není to ono. Jsou dny, kdy nejsem schopný za den udělat nic kreativního, jenom vstát, jít na hodinu a pak už jen hrát počítačové hry. Covid mi vzal disciplínu, zažitý a běžný denní režim. A to, že se nemůžu tak často setkávat s kamarády. K tomu jakákoliv zábava je omezená nebo zrušená. Abych byl upřímný, ze začátku to bylo fajn. Pocit, že nemusím vstávat brzo do školy. Vlastně vůbec jít do školy. Myslím si, že to, aby se zavřela škola, bylo tajné přání většiny kluků. Ale chci to pořád? Baví mě to? Už ne. Kdo by si pomyslel, že někdy řeknu, že mi chybí jít do školy. Normálně, postaru. Je zvláštní, že záporné věci mě napadly hned. O těch pozitivních jsem musel trochu přemýšlet. Před pandemií jsem si nevážil maličkostí, všechno bylo lehce dostupné, a tak nějak po ruce. V této době to už tak není, a tak jsem rád za to, co mám. Hodně času trávím s rodinou, více si povídáme, hrajeme hry, jsme spolu doma, jíme společně. Vlastně covid mi dal psa. Konečně se mi podařilo přemluvit rodinu, že mít psa je super. A tak díky tomu, že jsme byli na jaře všichni doma, koupili jsme si naši fenku Ellie. Nebýt covidu, asi ji ani nemám. Jsem vděčný za to, že mi covid nikoho nevzal. Že je moje rodina zdravá. Že jsme stále spolu. A věřím, že bude líp. Popravdě mi stačí, když bude stejně jako před dobou covidovou. Mít možnost si zajít do kina, v létě na koupaliště, možná i na dovolenou a do devítky zase normálně do školy. Do konce školního roku si to teda ještě užiju. A kdo ví, třeba se s tím covidem vypořádáme ještě dřív.
Tomáš 8.A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:48 UTC

Rádoby láska?

Byla dívka, krásná jako květ
a tvářemi růžovými, všem dokázala vyhovět.
A vlasy plné vln, oči jako uhly,
nejhezčí byla v okolí, zlata plné dostávala truhly.
Ona ale byla skromná,
pouze toho pravého chtěla,
avšak časem ji to omrzelo
a její naděje se vytratila.
Jednoho jarního dne přišel muž,
trochu starší, než byla ona sama,
on se k ní choval jinak
a ona se cítila milovaná.
On omrzel ji v okamžiku,
kdy řekl jí, že má zvláštní přání,
začala hádku, která nekončila a mu už došlo slitování.
Omluvil se jí lživě
a k řece ji vzal,
hodil ji do ní, utopil,
jak vydechla naposled sledoval.
Popadl její nevinné tělo
vynesl jej do lesa,
zakopal a poté se modlil,
nad ním byla pouze modrá nebesa.
Lidé si toho brzy všimli,
že chybí jejich kráska,
po čase se stále nenašla,
ta mrtvá tmavovláska.
Na místě jejího hrobu,
vyrostly po týdnech květiny,
pouze o tom věděl,
ten muž jediný.
Ho zpytovalo svědomí hluboce
a celé noci probdělé,
že se rozhodl jedině,
ze dna rokliny učinit přítele.

Sabina, 9.A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:47 UTC

Rajčatový povrch Marsu

Vědci přišli na to že povrch Marsu je červený právě kvůli rajčatům!!!! Tyhle rajčata podle vědců se na Marsu vzala kvůli mimozemskému osidlování!

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:47 UTC

Šikmá věž v Pise se narovnala!

Jaká známá památka se Vám vybaví jako první, když se řekne město Pisa v Itálii? Ano, bude to jistě nejznámější a nejnavštěvovanější turistická památka Šikmá věž. Toto památka stojí na Náměstí zázraků (Piazza dei Miracoli), zvaném též Katedrální náměstí (PiazzadelDuomo). A teď něco k samotné věži – Šikmá věž je kruhového půdorysu (tvaru). Je postavená z bílého mramoru (je to románský sloh) a slouží jako zvonice. Má sedm zvonů. Vysoká je téměř 56 metrů. Výstavba byla zahájena v roce 1173. Po roce se začala naklánět. A teď je tu pro Vás novinka! Nejoblíbenější turistická památka už není šikmá, ale ROVNÁ! Šikmá věž se po staletí narovnala. Bude to asi vlivem půdních tlaků a návalem turistů, kteří se na tuto památku chodí dívat a obdivovat ji. Vychází z toho tedy, že už to nebude Šikmá věž, ale Rovná věž!

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:50 UTC

Moje prázdninové dobrodružství

Když jsem byla malá, tak jsem poslouchala holky, jak chtějí být princeznami. Ale pak jsem tam byla já, která chtěla být pirátem. Můj největší vzor byl Jack Sparrow. A já se náhle ocitla v Karibiku. Kolem mě se všude plavily lodě a naproti mně stál Jack Sparrow a jeho posádka. Bylo to úžasné. A já nemohla uvěřit svým očím. Ale Jack se tvářil tak zvláštně, tak jsem se ho zeptala co se děje. Ale on mlčel. Místo něj mi odpověděl pan Gibbs. Kdyby jste náhodou nevěděli, kdo je pan Gibbs, tak je to pravá ruka Jacka Sparrowa. Pan Gibbs mi oznámil, že sem přijeli hledat poklad. Ale že Jack ztratil svůj kompas a bez toho kompasu ten poklad nenajdou. Ale já jsem viděla, jak se támhle v písku něco leskne. A hele, je to ten kompas. Poté jsme hledali poklad. Když jsme ho našli, tak mi Jack Sparrow řekl že si ho rozdělíme. Já jsem byla velmi ráda, protože za ten poklad jsem mohla mojí sestře zařídit novou pedikérnu.

L. Fišáková

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:47 UTC

Setkání s velkým bílým žralokem

Jednou v létě jsme s rodinou letěli do Austrálie. Tam jsme si vypůjčili loď a jeli jsme se podívat na různé mořské tvory. Kolem nás proplula výzkumná loď, která zkoumá žraloky. Začalo to největší dobrodružství na světě, jelikož nás pozvali na loď a nabídli nám se ponořit v kleci do vody, abychom mohli vidět žraloky zblízka. Tak jsme se tedy ponořili do vody a najednou připlaval obrovský žralok bílý a začal narážet do klece. Na lodi se zaseklo lano klece v drážce a tak klec nešla vytáhnout. Žralok do nás stále silněji narážel a chvilku to vypadalo, že se k nám dostane. V tu chvíli se také ozvalo praskání a najednou se klec začala taky hrozivě hýbat. Kapitán lodi se snažil žraloka odehnat, ale nebylo mu to nic platné. V kleci to začalo mít strašidelnou atmosféru, protože se žralok dostal zase o něco blíž. Najednou se lano díky nárazu žraloka uvolnilo, a tak nás mohli vytáhnout. Ovšem klec vypadala hrozivě. Vytáhli nás z klece a my byli v bezpečí. Potom jsem se už jen dívala na to, jak žralok odplouvá. Rozloučili jsme se s výzkumníky a šli jsme zpátky na naši loď. Vrátili jsme se na břeh a já byla ráda, že jsme naživu. Potápění se mi líbilo, ale takové dobrodružství už znovu zažít nechci.

N. Kováčová

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:51 UTC

Motýli

Druhá část povídky z minulého čísla, povídky Růže

Byly tři hodiny a dívka byla celá natěšená na jejího milého. Čekání si zkracovala vzpomínkami. Jak se malinkatí mravenci měnili postupem času ve velké motýly, když na něj myslela. Vždy je cítila, když jí donesl její oblíbenou květinu – růži. Postupem času ji začal přezdívat Růže, jelikož měla vlasy rudé jako rubín stejně jako tyhle nádherné květiny. Avšak jak čekala dál a dál, uvědomila si. Dívka potkala chlapce, jehož objetí bylo bezpečné, voněl jako levandule amed, jeho vlasy byly jako hedvábí sbarvou kaštanů. Ale chutnal jako jed, jenž pomalu proniká do jejího těla, mate ji i její okolí. Růže byla spokojená, avšak jí nedocházelo, jak se ze Slunce jejího života pomalu stává jedovatý Lišaj, jenž ji ničí zevnitř. Růže postupem času chabne a ztrácí svou krásu a záři, z jejich očí se ztrácí jiskra. I přesto však neztratila své motýly. Růže se dočkala, protože se ozvalo klepání na její dveře. Smotýly po jejím boku otevře. Její milý ale nestojí súsměvem a růží v ruce jako vždy. Má černou mikinu a ruce vkapsách. Pozve ho dál a sedne si za stůl, on však nadále stojí. Ona vysvětlí, že se ztrácí jejich jiskra, a i přes silné city a její motýly chce přetrhnout most, jenž je spojuje. On slepě kouká do jejich očí bez jiskry. Vznikne hádka a on vytáhne nůž. Růže si vzpomíná na den, kdy ho dostal od jeho prastrýce. Zmotýlů se stanou včely, které bodají uvnitř jejího těla a stoupají, vlny tepla a zimy se přehánějí po zádech Růže. On poničí její kořeny jedním tahem a sevře nůž silněji. Ona, smířená se svým osudem se slzami vočích, ho chytí za ruce a se stékajícími slzami po růžových tvářích kývne. Lišaj uřízne její kořeny. Rudá barva jako rubín potřísnila ruce Lišaje. Ale ona, ona byla šťastná, protože červená barva byla jeho oblíbená a ona milovala dělat ho šťastným. Věděla, že pokud někoho milujete, musíte ho nechat jít. A zmotýlů, zmotýlů se staly včely. To ona poslouchala jeho srdce, když ležela na jeho hrudi. To ona prohrabovala jeho hedvábné vlasy, když jí ležel na klíně. To ona ho považovala za Slunce, jenž jí má dát život a energii, ale ve skutečnosti on byl ten, co ji ničil a zevnitř ji pomalu otrávil. Otrávil její motýly. Proč by mu ona důvěřovala? Proč by jí lhal? Proč? Proč? Proč? On doufá, že konečně šťastná je. Že nalezla svůj klid a že ji její Lišaj už nikdy neublíží. Myslel si, že láska je krásná. Myslel si, že je jednoduchá a hloupá. To možná pro ostatní, ale pro něj to je doživotí.

Sabina, 9.A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:51 UTC

♡ VALENTÝN ♡

Valentýn je den lásky,
nezadaným děla vrásky.
Rádi by někoho milovali
a svůj vztah k dokonalosti pilovali.
Valentýn je zamilovaných svátek
a v srdcích dělá pěkný zmatek.
Když srdíčko pro někoho bije,
hned se lépe žije.
Láska je sen, který v srdci máš
a každý den stokrát prožíváš.

Sára, 7.A

SEKANINKA 15. PROSINEC 2022 06:47 UTC

Růže

Snesla se tma a byl úplněk. „Musel jsem to udělat. Proč jsem to udělal?" opakoval si. Moc si toho nepamatoval, nebo spíš nechtěl. Věděl, co udělal a co ještě udělat musí. „Musel jsem to udělat. Proč jsem to udělal?" opakoval dál. Jeho kulhavé kroky se ozývaly noční alejí, klepal se, nebyl si jistý, jestli je to strachem, zimou, či mu jeho podvědomí nutí pocit viny. Jeho myšlenky z ničeho nic přerušili ptáci. V tom momentě pustil lopatu na zem. Rychle se ohlédl, popadl ji a předstíral, jako by se vypařil zpovrchu zemského. I když nechtěl, jeho hlava mu vnucovala vzpomínky a pocity. „Nemůžu nic cítit, teď ne." zamumlal si pro sebe. Přišel na odlehlé místo v lese za alejí. „Tady už ani nikdo nechodí. Snad." pomyslel si. Začal kopat. Zem byla tvrdá a promrzlá, zabral i přes jeho rozklepané ruce plné puchýřů. Nepamatoval si, jak to všechno začalo, ale moc dobře věděl, jak to skončí. Díra se prohlubuje, ruce ho bolí víc a víc. Pamatuje si hádku, ale slova jako by se mu ze vzpomínek vytratila. Vzpomíná, jak se mu ulevilo, když svíral v ruce lovecký nůž, jenž byl dárkem od jeho prastrýce. Připadal si, jako by prořezával vzduch, nikoli tělo překrásné Růže. Když mu došlo, že krásné Růži uřízl kořeny potřebné k životu, došlo mu, že už se kráska nikdy nenadechne. Díra už byla velká, jak potřeboval. Hodil do ní velký těžký pytel. V

očích se mu objevily horké slzy, které mu stékaly dolů po jeho rudé a chladné tváři. Díru zakopal a sedl si vedle hromádky hlíny. „Nebudu se ti omlouvat, můžeš si za to sama, aspoň teď máme oba klid. Tvůj Lišaj už ti nebude překážet." Začal plakat. A i přes to že nechtěl, nechal svým slzám volný průchod, které pomalu jedna po druhé zkapaly na hrob Růže. Chtěl vrátit čas, chtěl zapomenout, chtěl zpátky svou překrásnou Růži. To on zabil tu Růži, jež už nic necítí, nic ji nebolí, nic ji netrápí. Navždy bude to, co ta Růže viděla, poslední a on bude navždy ten, co viděl překrásnou Růži vydechnout naposled.

Sabina, 9.A

******